

ХВЪРКАТИЯТ КОН

chitanka.info

Един цар си построил дворец за чудо и приказ. Никой цар по света нямал такъв дворец. Не след дълго царят забелязал един момък, който всеки ден идвал и с часове оглеждал внимателно двореца от всички страни. На седмия ден царят не се стърпял, извикал го и го попитал:

— Млади момко, защо оглеждаш така моя дворец? Да не би да искаш да откраднеш съкровищата ми?

— Не, царю честити! — отвърнал момъкът. — Оглеждам двореца ти, защото искам и аз да ти построя един тъкмо такъв дворец! Дай ми тридесет дни, двадесет работници, сто коли тухли и керемиди, сто коли дъски и греди, десет чувала гвоздеи, вар, пясък и всичко друго, което ти поискам, и в уречения ден аз ще бъда готов.

Царят рекъл:

— Млади момко, значи ти се наемаш да направиш дворец точно като моя, така ли?

— Да, царю! Наемам се! — отговорил момъкът. — Ще го построя срещу твоя дворец точно в уреченото време и само с това, което съм ти поискал!

— Добре! Щом е така, ще ти доставя всичко, което ти трябва. Но ако ти остане дори само една тухла или поискаш макар само един гвоздей, ще ти взема главата! — казал царят.

— Така да бъде, царю честити! — съгласил се момъкът.

Дал му царят работници, тухли, керемиди, дъски, греди, вар, гвоздеи — от всичко точно колкото момъкът поискал. А той бързо започнал да мери и да се подготвя за работа. За да не бъде измамен, царят поставил свои хора да гледат дали материалът ще стигне или ще остане. Докарал дори войска да пази майстора. И момъкът построил двореца за уреченото време само с това, което си бил поискал. Царските хора завели веднага момъка при господаря си и му казали, че майсторът е вдигнал дворец за чудо и приказ тъкмо като неговия, за определения срок и от материала не останала нито една тухла, нито един гвоздей. Зарадвал се царят и попитал:

— Синко, с какво искаш да те възнаградя?

Момъкът се усмихнал и казал:

— Царю честити, от тебе искам само едно — да ми дадеш писмо, в което да пише, че по-голям майстор от мене няма в цялото ти

царство. И където и да ида, всички да ме слушат и да ме признават за баш майстор.

— Само това ли искаш? — изненадал се царят. — Ще ти дам такова писмо, млади момко! Ти заслужаваш! И нека всички в царството ми да те признават за най-добрия майстор!

Заповядал царят на писарите си веднага да напишат писмото, подписал го и сложил царския печат.

Взел момъкът доволен писмото и си тръгнал. Отишъл на друго място и се хванал на работа като чирак при един стар арменец дограмаджия. Веднъж той видял, че майсторът му дялка едно дърво не така, както трябва. Момъкът гледал, гледал, пък не се стърпял и му казал:

— Майсторе, това не се прави така!

Засегнал се майсторът и рекъл:

— Да не би ти да си по майстор от мен, та да ми заповядваш?

Момъкът отговорил:

— Аз съм най-големият майстор в царството! Имам дори писмо, подписано от царя. А ти какво имаш?

Скарали се двамата и повикали съдията да каже кой е прав и кой е крив. Всеки настоявал, че е по майстор от другия. Момъкът показал царското писмо, но съдията отсъдил, че старият арменец е по-добър майстор.

Разсърдил се момъкът и с писмото отишъл право при царя. Хвърлил му го и рекъл:

— Царю, твоето писмо не струва и пукната пара! Никой не иска да признае, че аз съм най-големият майстор в царството ти!

Тогава царят извикал:

— Кой е този, дете не те признава за майстор? Нека веднага да дойде тук да го видя!

И царските хора довели стария майстор. Царят казал:

— Този момък е по майстор от тебе! Виждаш ли онзи красив дворец? Той ми го построи за уречено време и с точно определен материал. А ти какво можеш да направиш, за да те призная за по-голям майстор от него?

— Какво ли? Аз мога да направя нещо много по-хубаво от този дворец — казал старият майстор. — Дай ми, царю, да работя в двореца четиридесет дни и тогава ще видиш!

— Добре! — съгласил се царят. — На четиридесет и първия ден ще ми покажеш какво си измайсторил!

А след това попитал младия майстор:

— А ти, млади момко, какво можеш да направиш за това време, за да докажеш, че си по майстор от него?

— Аз — започнал момъкът — искам четиридесет жълтици — всеки ден по една за ядене и пиене. А навръх четиридесет и първия ден само за няколко минути ще ти покажа, че съм по-голям майстор от него.

Съгласил се царят и наредил да дадат на младия майстор четиридесет жълтици.

Четиридесет дни, скрит в една малка стаичка, старият майстор тайно от всички работел, а младият майстор само си похапвал и пийвал.

Дошъл четиридесет и първият ден. Двамата майстори се явили пред царя и царските велможи. Арменецът донесъл едно ковчеже, сложил го на земята, завъртял го от едната страна и то започнало да свири чудно хубави мелодии. Всички се смаяли, а старият майстор попитал:

— Кажй сега, царю, този момък може ли да направи такова нещо?

Царските хора взели да си шепнат, че старият майстор е подобър. Тогава момъкът казал:

— Ковчежето е много хубаво! Но аз ще направя нещо пред вас само за две-три минути, а не за четиридесет дни! Почакайте малко да изляза навън и сега ще се върна.

Излязъл той и се върнал с една торба на гърба си. Показал я на всички и рекъл:

— Затворете си очите, а когато съм готов, аз ще ви кажа да ги отворите!

Всички зажумели, а момъкът извадил от торбата частите на един дървен кон, сглобил го за една-две минути и им казал да си отворят очите.

Те погледнали и с почуда видели един много красив дървен кон, който изглеждал като жив. Момъкът се качил на коня, завъртял колелата му и конят веднага литнал през големите прозорци на царския

дворец. Майсторът направил няколко обиколки над двореца, отново влетял и се спрял пред смаяните погледи на всички.

Слязъл момъкът от хвъркатия кон и попитал:

— Царю, и вие, царски велможи! Кажете сега кой от двама ни е по майстор!

Царските хора взели разгорещено да спорят. Едни били за стария майстор, но царят и повечето от велможите признавали, че младият е по-добър. Момъкът ги помолил да си затворят отново очите, разглобил дървения кон и сложил частите му в торбата. След това поискал от царя второ писмо, в което да пише, че в цялото царство няма по-голям майстор от него.

Царят сам написал писмото, подписал го и сложил царския печат, а на стария майстор рекъл да си иде по живо, по здраво, да си гледа работата и друг път да не се препира с по-добри майстори.

Момъкът се сбогувал с царя и с царските велможи. А на излизане от двореца дал торбата с частите на хвъркатия кон на една слугиня да ги изгори в огъня — за да няма в царството и никъде по земята човек, който да разгадае неговия майсторлък.

Ала щом слугинята понечила да ги хвърли в огъня, покрай нея минал сам царският син и я възпрял. Поогледал частите, сглобил хвъркатия кон и само след ден полетял към едно много далечно царство. Там спечелил сърцето на чудно хубава и добра царкиня, с която живял честито чак до старини.

А момъкът ходел от село в село, от град в град, от царство в царство, за да показва на всички какво може да сътвори и да ги удивлява с майсторлъка си. И бил най-щастливият човек, защото от него по-голям майстор нямало никъде по света.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.